Samling,

af lette

Claveer, Harpe, og Syngestykker

for

Libhabere og Begyndere.

Componerede

af

Michael Ehregott Grose,
Organist ved Friderichs tydske Kirke paa Christianshavn.

Kiøbenhavn.
Trykt hos S. Sønnichsen,
Kongl. privil. Nodetrykker.

Fortale.

Hermed haver jeg da den Ære, at overlevere, til det høystærede Publikums billige Bedømmelse, det første Hæfte, af **Samling af lette Claveer, Harpe, og Syngestykker for Liebhabere og Begyndere,** som jeg nu ved Hans Majestæt Kongens og det Høykongelige Huuses allernaadigste Understyttelse og mine Herrer Subskribenteres ædelmodige Bistand seer mig i Stand til at udgive.

Efter den første Plan, skulde alle Stykkerne være forsynede med Applicatur; men ej at tale om, at det i Henseende til Trykken vilde medføre store Vanskeligheder, saa haver deels de faae Subskribenter, som mældte sig i Begyndelse, deels og de seeneres almindelig Ønske, bestemt mig til, heri at giøre en liden Forandring, og ikkun til Sonaten at tilføye Applicatur, og at giøre de andre Stykker saa lette og af saa forskielligt et Indhold, (i sær i næste Hæfte,) at jeg haaber, enhver Liebhaber i det mindste vil finde noget, som kunde værdiges hans Bifald.

Skulde Sonaten, hvoraf i ethvert Hæfte skal følge een, endnu synes for vanskelig for Begyndere, saa udbeder jeg mig Kienderes Dom desangaaende, for i Fremtiden at kunne rette mig derefter. —

Over den Pag. 8, forekommende dobbelte Baß, maae jeg giøre følgende Forklaring: at den varierende, med smaae Noder trykte Baß, ikkun er bestemt at bruges ved de To første Stropfer, af 1ste og 3die Vers.

Den efter adskilliges Begiæring, Pag. 16, i denne Samling indrykkede liden tydske Viise, beder jeg behageligst, maatte undskyldes, helst da den indtager saa lidet Rum, og da nogle deri i forekommende Germanismer giør dens Oversættelse vanskelig.

Skulle nogle af mine Høystærede Subskribentere ved dette første Hæfte ikke finde Deres Forventning fyldestgiort, beder jeg, De i det seeneste 3 Uger efter Deres Exemplars Imodtagelse vil anmælde samme, og med Billighed anseer jeg da de øvrige, som vedblivende Understyttere af dette Værk, der for det første skal bestaae af 4 Hæfter.

Kiøbenhavn den 19 Febr. 1791.

Forfatteren.

Subskribenterne.

	Exemplar.
Hans Majestet Kongen	12
Hans Kongelige Høihed Kronprindsen	6
Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessen	4
Hans Kongelige Høihed Arveprindsen	6
Hendes Kongelige Høihed Prindsesse Lovise af Hessen	4

	Expl.
Hr. Aall, (N.) i Scheen	1
Jfr. Aall, (B. N.) i Scheen	1
Hr. Aaskov, Livmedicus	1
— v. Abbestee, General	1
— Ancker, (N.) i Friderichshall	1
— Arhner, Student	1
Hr. v. Baudissin, Greve	1
— v. Bennigsen, Baron	1
Frue v. Bernsdorf, Grevinde	2
Hr. Brodahl, i Scheen	1
— Bruun (H. M.), Student	1
— Buch, Cantor	1
Frøken Budde	1
Jfr. Buntzen (Elisab.)	1
Hr. Capito	1
— Coldevin, Præst	1
— Collet, i Christiania	1
— Colsmann	1
— Corvinus, Bogholder	1
— Damkiær, Lotto-Advocat	1
— Egidius, Student	1
— Eibeschütz (M.)	1
— Elmenhorst	1
— Eskildsen	1
Frøken Fabritius	1
Hr. Faith, Justiceraad	1
Frøken Falbe	1
Hr. Falbe, (C.) Cand. Juris	1
— Falbe, (H. Cand. Juris	1
— Faye, Student	1
— Fasting, Raadmand i Bergen	1
— Gedde, Kammerherre	1
— Gisleson, Doctor i Bergen	1
— Green, Guldsmed	1
— Guldbrand, (C. H. W.)	1
— Hansen, Fuldmægtig	1
— Hancke, Cantor	1
— Hammond	1
— v. Hardenberg	1
Frue Grævinde v. Haxtausen	2
Hr. Herrschend, (P.)	1
— Herfort i Friderichshall	1
— Hjelte	1
— Hjorth, Etatsraad i Kongsberg	1
— Horthoy, Conferentsraad	2
— Holst	1
— Ibsen, (C.)	1
— Jørgensen, (C. V.) i Scheen	1
— Jørgensen, Bogholder	1
— Jyrgensen, (And.)	1
— Kierrumgaard	1
Hr. v. Knuth, Greve	2
— Koefoed, (A. D.) Skibspræst	1
— Kolling	1
— Lange, Justiceraad og Amtmand i Dramen	1
— Laue, i Jægersborg	1
— Lindemann, Student	1
— Lund, Regimentsqvartermester	1
— Lind, (H. J. C.)	1
— Mahler, (H. C.) Student	1
— Maurenbrecher, Pastor	1
— Martin, Student	1
— Meinig, Agent	1
— Merbiz, Student	1
Frue Moth	1
Hr. Mygind, Student	1
Jfr. Münster, i Jægersborg	1
Hr. Muth, Stats-Chirurgus	1
— N[illegible]sen, (H.) Candidatus Juris	1
— Nielsen, Conferentsraad	1
— Nielsen, Laqvai hos Kronprindsen	1
Frøken d'Origny, (C.)	1
Hr. Petersen, (J.)	1
— Pettersen, Hattmager	2
Jfr. Rahbeck	1
Hr. Greve v. Ranzov	2
— Rheinlander	1
Frue Justiceraadinde Reyersen	1
Jfr. Ringbolt	1
Hr. Rosenkilde, Student	1
Frue Geheimeraadinde v. Scheel	2
Hr. Scheer, Orgelbygger	1
Frue Grevinde v. Schimmelmann	2
Hr. Schiøtt, Kammerraad	1
— Schousboe, Stud. Med.	1
— Schreiber, Stats-Musikus	1
— Schioldburg, i Friderichsstad	1
— Schütz, Conferentsraad	1
— Steiman, Bogholder	1
— Svensen, Inspectør	1
Jfr. Svitzer	1
Hr. Tanck, i Fridrichshall	1
— Tønder, (S. C.)	2
Ubenævnte i Christiania	12
Ubenævnte i Christiansand	6
Ubenævnte i Helsingør	6
Hr. Urberg	1
Frøken Volmeister	1
Hr. Warnstedt, Kammerherre	1
— Wroblevsky, Orgelbygger	1
— Zahr	1
Jfr. Zinn	1

SONATA. I.

dolce

fp
fp
fp
fp
tr
p
pp
f

Andantino
Semper piano.

Adagio.
Rondo Allegretto.
Fine.
Da Capo.

Da Capo.

Andante.
Da Capo.
(Kan og spilles paa Harpen.)
March.

En ung-Kones Sang paa sin Mands Skjød ved Kaminen, en stormende Vinter-Aften.

(NB. Forklaringen over den dobbelte Baß, findes udi Fortalen.)

Farvel i klare Yndlings Steder
Som før min Ungdoms Glæde saae,
Jeg ynder, men ej savner eder
I denne rædselfulde Vraae;
Ved dette Bryst maae Rædsler vige!
Her smiler Himlen mildt til mig
Hvormed fortiente dog din Pige
At føle sig saa lykkelig.

Hør Stormen tuder, Havet brager
Og tumler Søemænd i sit Skiød,
Maaskee en Pige alt beklager
Sit Tab — sin ømme Elskers Død;
Maaskee en Betler vildsom iiler
Og døer af Frost, ja stønner hen,
Men ved dit Bryst jeg roelig hviler
Og føler mig i Himmelen.

Bestandig skal min Glæde signe
Den stille Fryd som hæver mig
Og du min Mand, skal da velsigne
Den Dag da jeg blev født for dig
Den fierne Tiid udslætter ikke
Min Ømhed i dit Favnetag,
Og disse kiælne Suk og Blikke
Som saa henrykker os i Dag.

Fahe.

Aria.

(Som og kan spilles paa Harpen.)

Denne stille Dunkelhed,
O hvor kjærlig den indbyder!
Hvor høytidelig indgyder
Den min Aand Fortroelighed!
Ønsker som din Roe betrygger
Stige varme brændende.
Kjøl den Ild i dine Skygger,
Som du selv opflammede.

Her hvor ingen Spotter lees,
Her hvor ingen Tvang mig binder
Jeg fortryllet, uden Hinder
Paa min Doris tænker her
Hendes Øynes søde Smiile
Hendes blide, hulde Røst
Og i Tanken troer at hvile
Ak ved hendes ømme Bryst.

Libenberg.

En Norsk Mands Sang.

Mit Huus er lavt, men mit det er,
Min egen Tomt det bærer,
Og aabent staaer det for enhver,
Som Gud og Kongen ærer;
Kom Bonde, byd jeg ham min Haand,
Kom Ridder, byd jeg ham min Haand,
Jeg frygter Gud, men ingen Mand;
Jeg er min egen Herre.

Min Kost er simpel, og min Drik
Ned over Klippen flyder,
Men mon den meere Styrke fik
Som Snerse Retter nyder?
Mon den er mere glad end jeg,
Som henter paa een farlig Vey
Sin rare Viin? jeg meener ney;
Vand læsker, styrker, fryder.

Mit Leie ingen spotte maae,
Jeg holder det i Ære;
Jeg veed, at Søvn paa bare Straae,
Kan tryg og qvægsom være,
Naar Soel forgylder Bjergetop,
Jeg med fornyet Sjel og Krop
Til Dagens Arbeid stiger op,
Og saadant bør det være.

Af Klæder andre bryste sig,
Med meget mindre Føye.
Den Hjord, jeg føder, skjenkte mig
Min simple Vadmels Trøye;
Men den er varm, og heel, og reen
Og spunden af min Datters Teen,
Min Kones Fingre sømmed den;
Kjær er mig denne Trøye.

Min Hustru er mig evig kjær,
Skjønt ingen Skjønhed meere,
Før Husets Dont hun Omsorg bær
Og det er Koners Ære;
Ja, jeg var utaknemmelig,
Om Kone jeg ej elskte dig,
Du raske Sønner skjenkte mig,
Og Døttre Egnens Ære.

Min Datter! træd i Moders Spoer,
Og det kan aldrig feile,
At naar du bliver rigtig Stor,
Vil Sneese til dig beile,
Da lyd kuns Stemmen i din Barm,
Og kast dig i en Mages Arm,
Ved Elskov lindres Livets Harm,
Det kan ummuligt feile.

Min Søn — vær froe som jeg og glad,
Som jeg, din egen Herre,
Som jeg du ingen spørge ad,
Om du tilfreds maae være;
Stræb, som din Fa'r har stræbt, og Hæld,
Skal møde dig fra Dal og Fjeld;
Betal din Skat, giør Ret og Skjel
Og vær din egen Herre.

Zetlitz.

—

Hvordan jeg er.

Min Sang er jevn, og maaskee lav,
Derom den kiære Læser dømme,
Jeg er hans Tjener til min Grav
Hvis han mig gunstig vil berømme;
Men finder han mit Arbeid slet,
Nu Herre Gud! saa faaer han det.

Den Krands, Elisa rækker mig
Opveier alle Laurbærkroner,
Naar Fader Evan viser sig,
Med fulde Glas og raske Toner,
Jeg Roes og Dadel glemmer let,
Jeg synger, drikker, leer mig mæt.

Hvad Skjebnen har udseet mig til,
Er mig en uforklaret Gaade;
Hun giøre af mig hvad hun vil,
Man faaer dog lade hende raade —
Kun det, at være glad og frie,
Det vil jeg gierne raade i.

Jeg kryber ej, da var jeg gal,
For hiin uværdig Lykkens Yngel;
En Slyngel paa en prægtig Sahl,
Er derfor ej desmindre Slyngel,
Og Titler aldrig giøre kan
Carthuche til en ærlig Mand.

Jeg har en Vane, som er slem,
Og gid jeg kunde den forlade,
Jeg vandrer, som om Dagen, frem,
Og bruger ingen Figenblade;
Og ond og god, og som jeg er
Min Ven og Fiende mig seer.

Naar Næringssorg anmelder sig —
Poeters Brød er karrig skaaret —
Jeg trætter Himlen ej med Skrig,
Ej tosset rykker af mig Haaret,
Det levner jeg til min Frisør,
Han sligt med meere Lempe giør.

Er Flasken tom — saa er den tit
Før den, sit Glas vil ofte fylde —
Og stopper Penge og Credit,
Min Seneca, fra støvet Hylde,
Jeg ta'er med dybe Sukke ned.
Og læser om Taalmodighed.

Paa Grund af dette haaber jeg,
At Verden mig en Viis skal kalde
Der gaaer Naturens jevne Vey,
Og blander Sødt i Livets Galde,
Og Dagen, som den kommer, la'r,
Og ingen selvgiort Kummer har.

Zetlitz.

Aria.

Roligt og Følsomt.

Den, hvis blide lyse Dage,
Bækkens Draaber liig,
Findes lætte uden Klage
Men paa stille Glæder riig.

Den som glad med Venner nyder
Hver en Fryd han fandt;
Den hvis Grav et Blomster pryder
Hvorpaa Fromheds Taarer randt.

Liebenberg.

Aria.

(Kan og spilles paa Harpen.)

Ein drollig Ding, ein drollig Ding
Ist Lieb und Zärtlichkeit;
Husch! hat man den Verlobungsring
Husch! hat man Gram und Leid.
Da engelt man und quengelt man,
Sieht Hymen für Herr Amorn an,
Da man doch weiß daß ers nicht sey! —
Ey!!

Ein drollig Ding, ein drollig Ding
Ist es um Frau und Mann;
Beym kleinsten Vorfall, pink, pink, pink!
Schlägt jedes Feuer an,
Und knall und fall sind er und sie
Bald Semiton bald Harmonie,
Wie rings herum zu sehen ist! —
Bst!!

Burmann.

SONATA II.

Largo.

Poco presto.
cresc.

pp
f

(Kan og spilles paa Harpen.)

(Kan og spilles paa Harpen.)

Contra-Dands.

(Kan og spilles paa Harpen.)

Engelsk Dands.

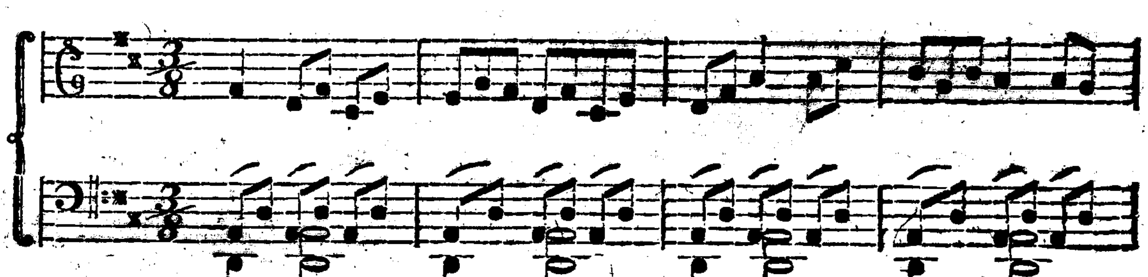
(Kan og spilles paa Harpen.)

Engelsk Dands.

Springe-Dands.

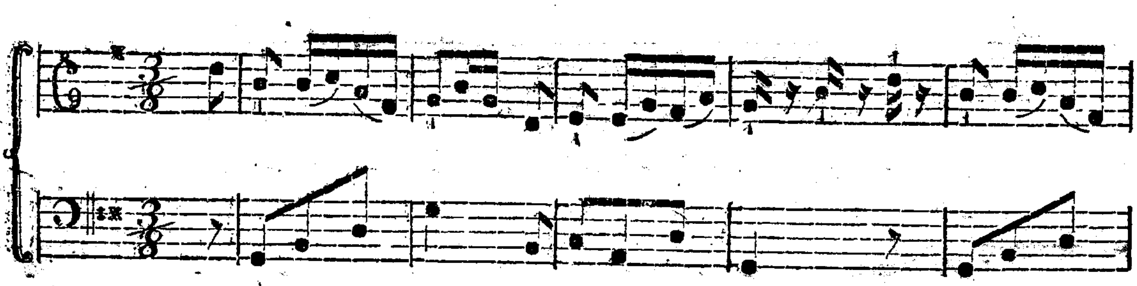

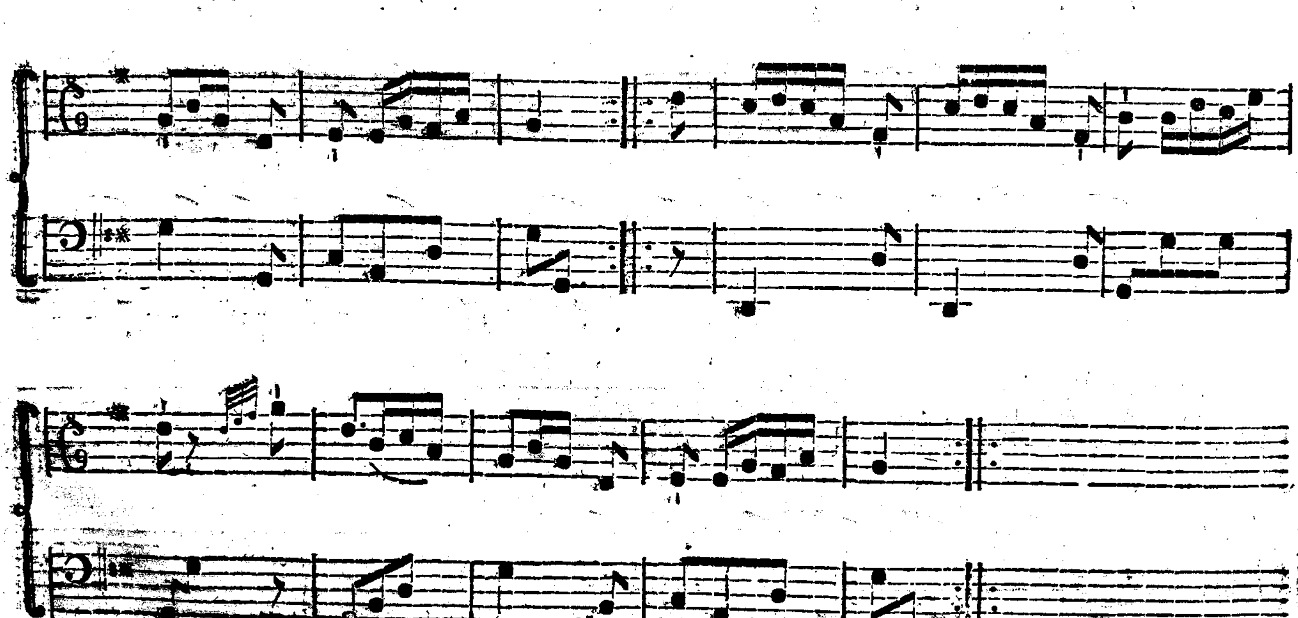
Norsk Polsk Dands.

Springe-Dands.

Svabisk.
Polonoise.
Fine.
rinf.
Dal Segno.

Aria.

Følsomt.
Kun = de, kun = de jeg dig kun for = kla = re, hvad der ta = ler
Vil = de, vil = de du min Tvivl be = sva = re, Ak! om Ven = skab
i mit Bryst for dig; hvad der ta = ler i mit
saa = dan ro = ber sig; Ak! om Ven = skab saa = dan
Bryst for dig.
ro = ber sig.
Langt fra dig, hvor fø = ler jeg det Van = ke, nær ved dig, hvor

er det saa for = sagt! Bed = ste jeg — har sagt dig
nu min Tan = = ke, og maa = ske har jeg for = me = get
sagt, og maa = ske, og maa=
ske, og maa = ske har jeg for = me = get sagt!
Liebenberg.

Foraars Sang.

(Kan og spilles paa Harpen.)

Hvert Engens Blomster yndigt er,
Dets Vellyst sød at nyde;
Dog bedre dets, som fandtes værd
Den Skiønnes Barm at pryde.
Med Blomstre, (ak! hvo blant os veed
I hvilken Dal de spiire:)
Engang vort stille Hvilested
Forgrædtes Haand skal ziire.

Snart blegner Rosen Pigens Pryd,
Snart graane Pigens Lokker;
Blant Fløytens Toner dundrer Lyd
Af Taarnets Dødning Klokker.
Mod Aften Byens Ungdom glad
Om Pladsens Majtræe dandser,
Dog ak! Liig = Farens tause Rad
Snart Dands og Glæde standser.

Den fulde Maane skiute klar
Igiennem Lindens Blade,
Hvor nyelig mangt troelovet Par
I Aften = Svalen sadde.
Men siden Sørge=Klokken lød,
Til Graven Maanen smiler
Hvor mangen Brud, for tidlig Død!
I stille Mulm nu hviler.

Ja, Venner! snart skal Timen slaae,
Da ogsaa vi maae segne,
Hæld Fromheds Dyrker! trygt han gaae
Igiennem Glædens Egne;
Hist skal Uskyldighed og Dyd,
Liig Aften = Stiernen, blinke,
Hver ædel svunden Ungdoms Fryd
Os atter hist skal vinke.

Frankenau.

Es ist alles eitel.

Da reißt man ein, da baut man auf,
Thürmt Wunder über Wunder,
Und ist man nun recht hoch hinauf!
Bauz, liegt der ganze Plunder.

Da sorgt man früh, da sorgt man spät,
Viel Schäzze zu gewinnen:
Und wenn man hat, und hat, und hat,
Husch, müßen wir von hinnen.

Du liebe Zeit, du liebe Welt,
Mit deinen Raritäten:
Dein Haab und Gut und Ruhm und Geld
Geht all am Ende flöten!

Ist doch ja gar nichts von Bestand,
Auf dieser lieben Erde:
Sieht täglich, wie so alles Tand
Bald sey, wo nicht, bald werde.

Drum laßt uns doch, weil wir noch sind,
Uns hübsch reell ergötzen,
Und gut Gewißen, Weib und Kind,
Hoch über alles schäzzen.

Denn lincks und rechts, und weit und breit,
Läßt sich kein Glück empfinden;
Wofern wirs nicht zu jeder Zeit
In unsern Herzen finden.

Burmann.

Den muntre Dreng.

(Kan og spilles paa Harpen.)

Sandt, min Moder vil vel skiænde,
Som det gik forleden Dag,
Da hun saae, jeg kyste hende —
Ja, det er en egen Sag,
Tidt og ofte, naar Papa
Taer et Kys, saa leer Mamma.

Kan Papa da kysse hende,
Og hun ej seer suurt dertil,
Hvorfor mon hun da vil skiænde,
Naar jeg Fikke kysse vil?
Hvorfor truer hun mig dog:
Skiøt dig selv, og pas din Bog!

Nylig sad jeg i vor Have,
Fikke ved min Side sad;
Vi hinanden Blomster gave,
Mangt et Kys jeg stial saa glad,
Ak, da traf min Fader mig:
Pak dig, jeg skal lære dig!

Jeg kun Utak mig indhøster,
Da min Fader dog kan see,
Daglig, at min ældste Søster
Kysser selv sin Kiereste.
Det for hende skikker sig,
Hvorfor ikke da for mig? —

Hans, han har Forstand i Panden,
Meer end nogen troer ham til:
Fra i Morgen vi hinanden
Mand og Kone kalde vil;
Heisa, det gaaer herligt an:
Lille Kone, kys din Mand!

Naar vi saa er Mand og Kone,
Ingen meer seer suurt dertil,
Saa laer Fader sig forsone,
Moder selv da smile vil;
Heisa, Børn, saa kan vi to
Kysse, favne os i Roe!

Liebenberg.

SONATA III.

SINFONIA.

f
p
pp

ff
Andante.
f
p
f
p
f
tr

tr
fp
f
p
pp

Presto.

Menuet con
Variationi.

f
Var. 1.
Var. 2.

Var. 3.

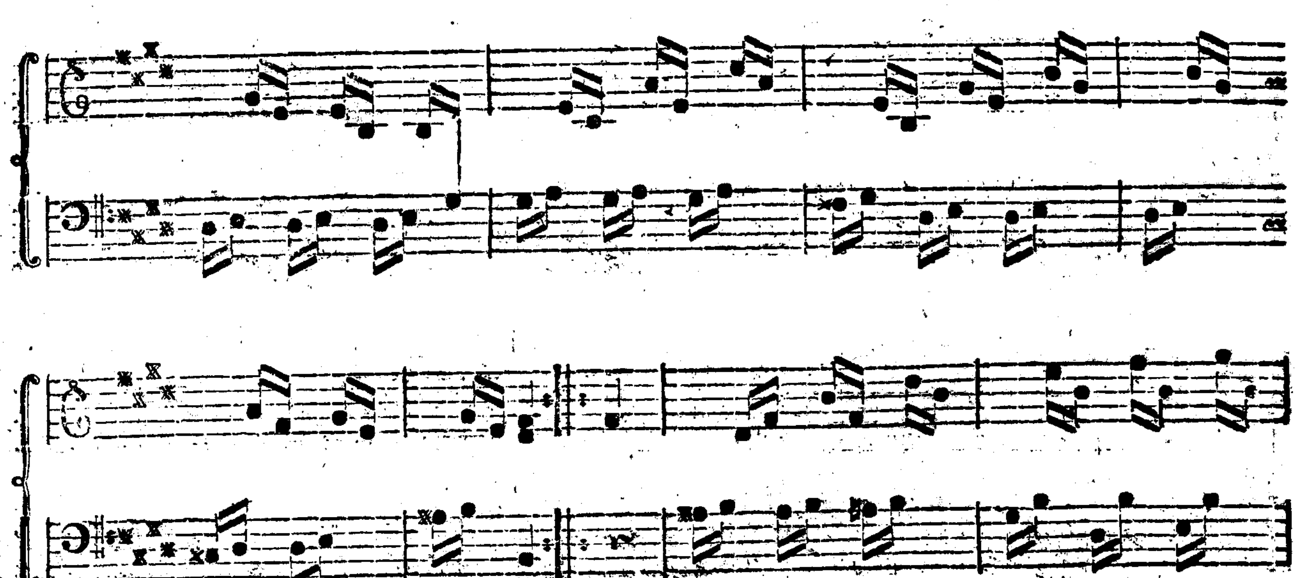

Var. 4.

Var. 5.
tr
tr
tr
Var. 6.

Var. 7.

Var. 8.

Var. 9.

(Fortsætningen af Variationerne følger i 4de Heft.)

Var. 11.
Var. 12.

Var. 13.

Var. 14.

Var. 15.

Var. 16.

Var. 17.

Var. 18.

Var. 19.

Var. 20.

Var. 21.

Var. 22.

Var. 23.

Var. 24

Var. 25.

Idet jeg herved aflægger min skyldigste Taksigelse til mine høie og høistærede Subskribentere for den vedvarende Godhed, hvormed De have understøttet dette lidet Værk, og for det smigrende Bifald, hvormed en Deel iblandt Dem haver optaget samme: skylder jeg Dem endnu at aflægge Regnskab, hvorfor jeg i de sidste Hefter har afvæget fra den første Plan, og opfordret dertil af Kiendere, har opfyldt samme med Variationer: Jeg troede at i en Samling som denne maatte ikke allene Begyndere, men ogsaa de, der havde giort videre Fremgang i Musiken, finde noget, der kunde tilfredsstille Deres Smag, uden at det dog var tungere, end at jo hine, ved nogen Øvelse, kunde benytte sig deraf; ligesom og Variationer uden Tvivl henhørte til en Samling, der skulde være af blandet Indhold. Ligeledes haaber jeg at ingen vil tage denne heri giorte Forandring fortrydelig op, helst da jeg i denne Samling haver leveret 4 Ark mere, end jeg i Subskriptions-Planen havde lovet, uden derfor at tage større Betalning.

Strax med næste Aars begyndelse agter jeg at udgive det 1ste Hæfte af **Anden Samling af lette Claveer, Harpe og Syngestykker**, der ligesom hidtil, og til samme Priis, skal bestaae af 4 Ark, og udkomme hver 3die Maaned. Foruden de sædvanlige Smaastykker skal samme indeholde adskillige nye Arier og Viser af yndede Digtere, Rondeaux, Claveer Symfonier, o. s. v.

Anbefalende mig fremdeles til det høistærede Publici Yndest, smigrer jeg mig med Haabet, at De, der hidtil saa ædelmodigen ved Deres Subskribtion haver understøttet dette Værk, ogsaa for Fremtiden vil være sammes Befordrere, og i denne Tillid vover jeg at ansee Dem som Vedblivende Subskribentere for 2den Samling, der ikke i det seeneste 2 Maaneder fra Dato frasiger sig samme.

Kiøbenhavn, den 1ste October 1791.

M. E. Grose.